

waardoor ze het lied niet herkent. Zijn beperkte stembereik weerhoudt hem niet om vol en krachtig te zingen. Hij klinkt vrolijk, dat is het belangrijkste, denkt Sandra.

Een uurtje later wandelen ze samen, beiden fris gewassen, de dag in. Tijdens de wandeling naar het ontbijt is het nog kil. De zon die de kamer deze morgen door de ramen binnen scheen, deed vermoeden dat het al warmer was. In de kleine Brusselse steegjes raken de zonnestralen niet tot beneden. Tel bij de schaduw een lichte ochtendbries en het is duidelijk waarom. Er loopt een rilling over Sandra's rug. Per stap wandelt ze dichterbij en dichterbij tegen Tim aan. Ze zoekt en vindt zijn warmte.

Bij Café Crème is het druk. Er is nog één tafeltje voor twee vrij, boven aan het raam. Perfect.

Hun ogen waren groter geweest dan hun maag. Een overvloed aan bordjes en kommetjes vullen de volledige tafel. Er kan niks meer bij. Omdat alles op de kaart er lekker uitzag, hadden ze veel te veel besteld. Dat is nu wel duidelijk. Geen enkele kom of bord is helemaal leeg. Van alles is geproefd, maar niks is helemaal op. Ze hebben genoten van het ontbijt. Tim walst de laatste slok koffie rond in zijn tas. Sandra kijkt een beetje beteuterd naar de overvolle tafel. Ze hoort haar moeders stem afkeurend in haar hoofd zeuren 'eet je bord leeg'. Tim ziet de twijfel in haar ogen en legt zijn hand op de hare.

"Volgende keer bestellen we wat minder," knipoogt Tim. Sandra knikt dankbaar.

Ze rekenen af en vertrekken naar de volgende bestemming.

De straten voelen inmiddels warmer aan. De zon staat hoger aan de hemel en werpt haar stralen tot op het straatniveau. Het is ook veel drukker dan een uur geleden. Ze wandelen in dalende lijn naar de Zavel. Van daaruit willen ze naar de Marol-

klagen, ik heb hier bewust voor gekozen. Boven gaan we rechts op *Rue des Abbesses*. De naam van de straat is me bijgebleven omdat ik totaal niet zou weten hoe *Abbesses* correct uit te spreken. Om dit verslag te schrijven heb ik het voor de zekerheid nog eens opgezocht, om geen fouten te schrijven. Iets verder in de straat zetten we ons op een terras. Pauline moet gezien hebben dat ik honger had, want ze vroeg of ik ontbijt wou. Zij had niks nodig. Een espresso en een sigaret is schijnbaar het echte ontbijt van de *Parisiennne*. Ik neem een croissant bij mijn *allongé*. Die kleine sterke koffie is mijn ding niet.

De croissant is zoals een croissant moet zijn. Wat een begin van het weekend. Een vlotte reis. Die korte metrorit in de verkeerde richting vergeten we even. De boodschap die Pauline me vervolgens brengt, is minder leuk. Ze moet onverwacht het volledige weekend werken. Eén of andere noodgeval waar ze niet onderuit kan. Ik kan mee naar haar appartement, daar kan ik mijn valies laten, daarna is de dag voor mij. Ik krijg een sleutel om terug binnen te kunnen. Ik krijg ook een lijstje van dingen die ik zou kunnen doen. Het is een papiertje met een duidelijk zeer snel geschreven lijst. Ze zal echt *last minute* weggeroepen zijn. Zonde.

Als Pauline vertrokken is, zit ik alleen op het appartement. Wat kan ik doen? Of ik erger mij omdat het niet loopt zoals ik wil, of ik trek alleen de stad in. Met de lijst van Pauline als gids verlaat ik het appartement. Ik heb van Pauline naast de gids ook metro-tickets gekregen. Ik wandel naar een park dat Marcel heet, zo staat het toch op de lijst. Onderweg kom ik langs *Place du Tertre*.

Ik wandel even rond op het plein en zie de tekening hangen die van mij is gemaakt. Zo zot, dat dit hier nog hangt. Een ar-

“Tuurlijk, moet ik mee naar boven?”

“Nee, lukt wel, slaapwel.”

De ochtend van de reünie blijft Robert in zijn bed. Hij heeft koorts en tijdens de nacht heeft hij verschillende keren moeten overgeven.

“Vanavond zal het beter zijn.”

“Zo kan jij vanavond niet mee, schat.”

“Jawel, je wil schitteren en ik wil je zien schitteren. Trouwens om te schitteren heb je mij nodig, je mooiste accessoire.”

Hij probeert zijn ziek zijn met humor te maskeren, maar hij ziet er echt belabberd uit.

“Ik begrijp dat je mee wil, en het siert jou, maar als je ziek bent, dan ben je ziek. Als je het niet erg vindt, ga ik wel gaan. Ik zou het niet eerlijk vinden van mij als ik je zou forceren om mee te gaan. Hoe graag ik je ook aan mijn arm zou hebben als ik de zaal binnenstap.”

“Laten we vanavond afwachten, ik probeer nog een beetje te slapen.”

Tegen de avond was Robert niet beter, integendeel.

“Ik blijf thuis, ik ga je zo niet alleen laten.”

“Jawel, jij MOET gaan. Jij moet met je rode zolen de dansvloer onveilig maken. Je moet terug connectie leggen met die vriendinnen waar het vroeger zo goed mee klikte. Jij moet zelfvertrouwen tanken door ons verhaal te vertellen. Je mag trots zijn op ons. Ga. Je zal me vinden zoals je me achterlaat. Hier in de zetel onder een dekentje.”
